

τάς ἁμαρτίας τοῦ συζύγου μου. Ἀλλά, διὰ νὰ θώσω τὸ καλὸν παράδειγμα, τὴν καθιέρωσα πρώτη εἰς τὸ σπῖτι μου. Ὁ πάτερ Εὐμένιος εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ τὴν ἀπόφασίν μου καὶ μὲ βοηθεῖ καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων. Ἀχ, ἀγαπητή μου! νὰ ἤξευρες πόσον ὅλες αὐτὲς ἡ ἀρκοῦδες μου μὲ ἀγαποῦν! Ὁ Πρόεδρος τῆς ἀγροτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ Μαρφούτικην, μετὰ τὸ γεῦμα, ἐρρίφθη εἰς τὴν χεῖρα μου, τὴν ἐκράτησε πολλὴν ὥραν εἰς τὰ χεῖλη του καὶ σείων τὴν κεφαλὴν του κωμικῶς, ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Πλημμύρα ἀπὸ αἰσθήματα, ἀλλὰ οὔτε μιὰ λέξις! Ὁ πάτερ Εὐμένιος, τὸ θαυμάσιον αὐτὸ γεροντάκι, ἐκάθησε κοντά μου, μ' ἐκύτταζε μὲ μάτια βουρλωμένα καὶ μοῦ ἐψιθύριζε τρυφερὰ λόγια ὅσων παιδί. Δὲν ἐκατάλαβα τί μοῦ ἔλεγε. Ἀλλ' ἐμάντευα τὰ εἰλικρινῆ του αἰσθήματα. Ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὥρατος ἐκεῖνος ἄνδρας, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ ἄλλοτε σοῦ ἔγραφα, ἐγονάτισε ἐμπρός μου, ἠθέλησε νὰ μοῦ ἀπαγγεῖλῃ στίχους — εἶνε ὁ ποιητὴς μας — ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.... Ἐταλάντευθη καὶ ἔπεσε.... Ὁ γίγας αὐτός, ἔπαθε νευρικὸν παροξυσμόν. Ἐν τούτοις δὲν ἔλειψαν καὶ τὰ δυσάρεστα. Ὁ καῦμένος ὁ Πρόεδρος Ἀλαλύκην, ἄνθρωπος σωματώδης καὶ ἐπιρρεπὴς εἰς ἀποπληξίαν, ἔπαθε ζαλάδες καὶ ἔμεινε πλαγιασμένος ἐπὶ δύο ὥρας εἰς τὸ διδάνι. Ἐχρειάσθη νὰ τοῦ ρίψωμεν νερό.... Χάρις εἰς τὸν ἱατρὸν Δορνιαγγὴν, ποῦ ἔφερε κονιάκ ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον του καὶ τοῦ ἔτριψε τοὺς κροτάφους, συνῆλθε κατόπιν καὶ τὸν ἐπῆραν....»

ἈΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ Δάσος

ΑΠΟ τὰ δέντρα πέφτουνε τὰ φύλλα ἕνα-ἕνα
στῆς μάννας γῆς τὴν ἄχαρη καὶ μαύρη ἀγκαλιά·
στέκουν τριγύρω τὰ κλαδιὰ ψυχρά, σκελεθρωμένα,
καὶ λυπημένα κι' ἄλλαλα κουρνιαίζουν τὰ πουλιά.

Ἡ καταχνιά σηκώνεται μέσ' ἀπ' τὰ δάση ἀγάλια
κι' ἀπλώνεται σὰν μυστικὴ νεράιδα τοῦ βορῆ,
καὶ μοιάζει ἡ φύση θάλασσα μὲ δίχως ἀκρογιάλια,
ποῦ κύμα δὲν ἀκούεται ν' ἀντιλαλῇ βαριά.

Κᾶπου καὶ κᾶπου βιαστικὸς περνάει ἕνας διαβάτης
καὶ σὰν σκιά μέσ' στῇ πυκνῇ χωνεύει καταχνιά.
Νά, ἡ ζωὴ! φαινόμεστε στὰ ψεύτικα φτερά της,
σὰν ὄνειρο ἀγερόπλαστο, καὶ σβύνομε μὲ μιὰ.

ΑΡΙΣΤΟΜ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ